

[Aksel Møller.]

faktorer her i landet skullet tage stilling til en helt anden situation end den, de skulle tage stilling til, da forhandlingerne blev ledet af den fungerende statsminister.

Så vil den højtærede statsminister med sin sans for debattens kunst spørge: hvilken anden situation? (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Ja!). I politik former det sig jo sådan — det står ude i vandrehallen — at den, der forstår fuglenes sprog, kan blive minister. (*Afbyrdelse*: Ja, det var det, der var galt!). Den højtærede statsminister forstår jo udmærket fuglenes tale og ved udmærket vel, at denne anden situation havde betydning, at det radikale venstre skulle have sagt nej til det ærede medlem hr. Erik Eriksen.

Økonomiministeren (Bertel Dahlgaard):

Den konklusion, jeg drager af det ærede medlems sidste udtalelser, er, at han i hvert tilfælde ikke forstod fuglenes tale.

Det ærede medlem siger nu, at han ikke kritiserer kongen — det bør han heller ikke gøre — selv om realiteten i det, det ærede medlem sagde, syntes at indeholde en sådan kritik. Han siger nu, at det, han kritiserer, er det råd, det radikale venstre gav kongen. Nu må jeg for det første dertil sige, at det ærede medlem og hans parti er ganske inkompetente til at kritisere de råd, vi giver kongen, det er en sag for sig; men det ærede medlem vil altså virkelig fremføre den argumentation, at det for det radikale venstre, som var, jeg tør nok sige, en meget stærk tilhænger af dannelsen af en samlingsregering, havde været en pligt at tilråde kongen at henvende sig til den mand, som vi måtte antage var modstander af en samlingsregering. Det drejer sig ikke om et partipolitisk synspunkt fra vor side, men det var et meget alvorligt problem for os, om det i den situation, landet er i, ikke var noget af det allervigtigste at få klaret, om det var muligt at samle folketinget omkring en samlingsregering.

Jeg tror i øvrigt ikke, det er muligt at fremføre nogen berettiget kritik med hensyn til det råd, vi gav kongen, og det er der vel også nogen grund til at mene at der ikke er, alene af den grund, at Hans Majestæt Kongen fulgte det råd.

Stats- og udenrigsministeren (H. C. Hansen): Det i forhold til det ærede medlem hr. Aksel Møllers egne betragtninger mislykkede billede med den, der forstår fuglenes sang, skal jeg lade ligge; det kan jo i øvrigt kun tages til indtægt for mig, i hvert fald hvis vi skal tage sammenligningen bogstaveligt. Men der er hos det ærede medlem, som der har været det hos det ærede medlem hr. Erik Eriksen, i denne situation en mærkværdig tilbøjelighed til at betragte socialdemokratiet, med dets stilling som dette tings største parti, som noget, man ikke tager med ind i sammenstillingen og sammentællingen. Det skulle man lade være med, for dér har man forregnet sig. Man har regnet med, at et parti, der mistede de mandater, vi mistede ved valget — det var nu ikke noget fantastisk nederlag, men en tilbagegang — at vi uden videre kunne fejles til side. Det er muligt, at vi kunne det, men det forudsatte, at de to partier, der i dag sidder på oppositionsbænken, havde vist evne til at manøvrere i en situation som den, der forelå, på realistisk politisk grundlag. Det har de ikke vist evne til, eller bedre sagt — for det er min overbevisning — det har de ikke villet; jo, de konservative, de har villet, men det ærede medlem hr. Erik Eriksen havde truffet sin beslutning, han ville ikke danne regering i denne situation — lad hans motiv være det ene eller det andet, det er hans sag — han ville kun danne den venstre-konservative regering; som han vidste han ikke kunne danne; men selv danne en regering ville han ikke. Under de omstændigheder har de tre partier, der har haft mulighed for og har vist evne til at forhandle sig til rette om et sagligt arbejdsgrundlag, dannet regeringen, og så bliver alt det dér småpilleri, som det ærede medlem hr. Aksel Møller piller frem her til slut, fuldstændig ligegyldigt, og det vil det også være over for historien.

(Kort bemærkning).

Aksel Møller: Den højtærede statsminister plejer jo at sværme for de politiske realiteter; men det forekommer mig, at han ved denne lejlighed alt for let kommer over noget